

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιακόσα κι' ἓνα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατρεῖς μηνὸς Γεννάριον,
νύφαις βγαίνουν 'στὸ παζάρι.

Εἴκοσι κι' ἑπτακόσα,
χορῶν συμβάντα τόσα.

**Γεραίρει κι' ὁ Ρωμηὸς πονῶν
τὴν Ἀνασσαν τῶν Βρεττανῶν.**

Καὶ σὲ στεριαῖς καὶ θάλασσαις μεγάλο τὸν ὄμα της,
ὅσαι χουσαῖς 'στὰ νεῖατά της καὶ 'στὰ γεράματά της.
Ἐλευθερὴ Βασίλισσα μὲ Βασιλῆα τὸν Νόμο.
ὅν νοῦ της δὲν τὸν σκότισε τῶν Παλατιῶν τὸ ψέμμα,
καὶ τοὺς πολέμους τοῦ λαοῦ, τὸν σκοτωμὸ τὸν τρομο,
ἐβόγγους τὸν ἐπλήρωσε καὶ τῆς καρδιᾶς της αἷμα.

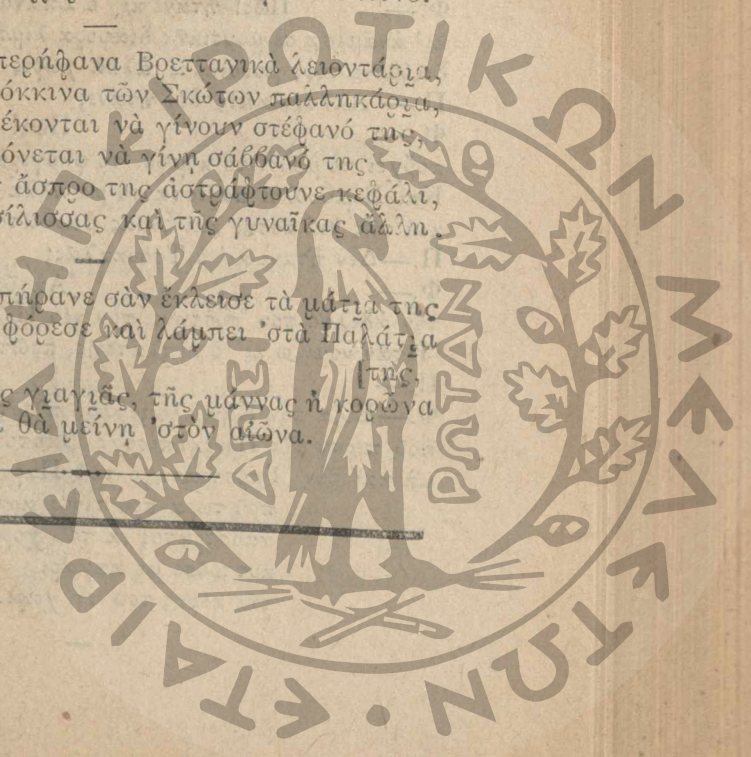
Ἰγγόνια καὶ δισέγγονα, Ρηγάδες ζηλεμμένοι,
γύρω 'στὴν πεθαμμένην,
Κορωνάταις Ρήγισσαις τὴν κλαῖν γονατιστά,
ἐβγάδουν τῆς κορώναις τῶν 'στὴ μάμμη τῶν
[μπροστά.

κρύβουνε κι' ἡ κούκλαις της, παλαιοῦ καιροῦ παι-
μὲ λαμπερὰ στολίδια, [χνίδια

ποῦ λαχταρῶντας σὰν παιδὶ καὶ 'στὰ βαθειὰ γεράματα
τῆς ἐδλεπε μὲ κλάμματα,
κούκλα κι' ἐκείνη ζωντανὴ μὲ χρέος ἓνα μόνο
νὰ χαίρεται μὲς 'στὴ χαρὰ καὶ νὰ πονῇ 'στὸν πόνο.

Μουγγρίζουν τὰ 'περήφανα Βρεττανικὰ λαιοντάρια,
τὴν κλαῖν τὰ ροδοκόκκινα τῶν Σκώτων παλληκάρια,
δάφναις μὲ ρόδα πλέκονται νὰ γίνουν στέφανό της,
νίκης παντιέρος ἀπλόνεται νὰ γίνῃ σάββανό της
καὶ δυὸ κορώναις 'στ' ἄσπρο της ἀστράφτουνε κεφάλι,
μὲ τῆς τρανῆς Βασίλισσας καὶ τῆς γυναῖκας ἄλλης.

Τὴν πρώτη τῆς τὴν πύραν σὰν ἐκλίσσε τὰ μάτια της
κι' ὁ γυῖός της τὴν ἐφόρεσε καὶ λάμπει 'στὰ Παλάτια
τῆς.
μὰ τῆς γυναῖκας, τῆς γιαγίδος, τῆς μάνας ἡ κορὼνα
κορὼνα της ἀθάνατη θὰ μείνῃ 'στὸν αἰῶνα.

**Παρνασσού χορός
κι' ιπποτών σωρός.**

Φ.—Επίστευα, βρέ Περικλή, να σ' εύρω δίχως άλλο
στού Παρνασσού τόν μπάλο,
μα σὺ δὲν ἤλθες φαίνεται, καὶ μ' ἔκανες κι' ἐμένα
ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὰ γαλιὰ νὰ ψάχνω 'στὰ χαμένα.
'Εσύ, μωρέ, ποῦ γιὰ χοροὺς καὶ τὸ βρακί σου δίνεις
καὶ μπάλο δὲν ἀφίνεις,
ποῦ γιὰ τὰ γλέντια λαχταρᾷς καὶ γίνεσαι θυσιά,
πῶς τόπαθες ἀληθινὰ κι' ἐπῆρες ἀπουσία;
Π.—'Ετοιμαζόμουν, Φασουλῆ, τὸ φρέσκο μου νὰ βάλω,
ἀλλ' ἔμαθα πῶς δὲν θάλλοι οἱ Βασιλεῖς 'στὸν μπάλο,
καὶ σὺ γὰρ ἀλάστοιμάτος ἐκάθισα 'στὸ σπῆτι μου
γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἡ μύτη μου.
Φ.—Τί κρίμα ποῦ δὲν ἦσουν αὐτὸν μπάλο, κακομοίρη,
νὰ καταλάβῃς τί θὰ 'πῇ χορὸς καὶ πανηγύρι,
νὰ πῆξαι καὶ σὺ δροσιτικό, νὰ φᾶς καὶ κρύο Γάλλο,
νὰ 'δῇς ἐκεῖ καὶ τὴν Δεμέστ μὲ λίρ' ἀπὸ τὴν Δόντρα,
νὰ 'δῇς τὸν Βασιλόπουλο νὰ κυβερνᾷ τὸν μπάλο
κι' ὁ Γιάγκος ὁ Γεννήσαρλης νὰ τοῦ πηγαίνει κόντρα.
Π.—Δοιπὸν ἀρχίνα, Φασουλῆ, τὰ νέα νὰ μοῦ λές.
Φ.—Μὲ ντουλέταις πένθιμας ἦλθαν ἡ πιὸ πολλαῖς,
μαῦρα φουστάνια δηλαδὴ καὶ μαῦρα μισοφόρια,
λὲς κι' ἐπενθούσαν, Περικλή, γιὰ τὴν γρηῃ Βιτώρια.
Π.—'Ἦταν κι' ἡ Καύ, βρέ Φασουλῆ;
Φ.—Μπλε σιὲλ 'φορούσε τώρα,
μὰ σὺ δὲν εἶδε Βασιλεῖς, ἀντίο Λεονώρα.
'Ἦλθε κι' ἡ Λυδ γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ τῶσριψε κι' ἐκείνη,
σὺν εἶδε δίχως Βασιλεῖς ὁ μπάλος πῶς θὰ γίνη.
'Ἦταν κι' ἡ Μιζ κι' ἡ Σάχλ κι' ἡ Μούχλ ὡς εἶδος καραμέλα,
ἦταν καὶ κάποια σὺν μπεμπέ, τὸ ντύσιμό της τρέλλα,
ἀσπρο τὸ μισοφόρι της, κόκκινο ταρλατάν,
ἦσαν καὶ Σακαράκηδες, ἦ τὰν κᾶν ἐπὶ τάν.
Π.—Ὁ Θεοτόκης ἦτανε 'στὴν συφορὰ τοῦ μπάλου;
Φ.—Μόνον ὁ Κόντης ὁ μικρὸς τοῦ Κόντη τοῦ μεγάλου,
ὡς νὰ λέμε δηλαδὴ
τοῦ Θεοτόκη τὸ παιδί,
ἐφάνη μὲ διπλωμάτων καὶ μ' ἀκολουθὸν πλῆθος,
ποῦ δὲν 'φορούσανε στολή, μήτε λιλιά 'στὸ στήθος.
Π.—'Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεὶς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Σπανδωνῆς,
κι' ἀνάμεσα σὲ μουσικὴς διάφορα λιμπρέτα
διεύθυνε τοὺς μουσικούς, ἀλλὰ χωρὶς μπαγκέτα.
Π.—'Ἄλλος κανεὶς δὲν ἦτανε;
Φ.—Πῶς! ἦταν κι' ὁ Μπόεμ,
ποῦχει τὸ μούσι τὸ κομψό, τὸ φλογερὸ καλέμ.
Καὶ Σύμβουλοι παρίσταντο μὲ κλάκ Δημοτικοὶ
καὶ τῆς θαλάσσης καὶ ξηρᾶς βαρβάτοι Ναυτικοί.
Π.—Δὲν ἦτανε κι' ὁ Τσουκαλᾶς;
Φ.—'Ἀκούς ἐκεῖ!... τὸν εἶδα,
τὸν ἀδελφὸ τοῦ 'σύστηνε, τὸν νέο Πελοπίδα.
'Ἦταν νομιζῶ κι' ὁ Μπλατσῆς, πρῶτος γαμπρός...
Π.—Τὸν ξέρω.
Φ.—Εἶδα τὸν Κανελλόπουλο, πλωτάρχη καββαλιέρο,
ποῦ πέρσιν τῆς Πριγκίπισσας 'βαστοῦσε τὸ ριπίδι,
μὰ καὶ τὸν Ὑποστράτηγο τοῦ Παρνασσού Κοκκίδη,
ποῦ τώρα πρό τινος καιροῦ
ἀπόστρατος ἐκ τοῦ χοροῦ
κυττούσε μὲ καμάρι
τῆς κόρης του τὴ χάρι.

Καὶ τῆς ὀρχήστρας ἤχησαν δαιμονιώδεις ἤχοι
καὶ κάποια 'στὸ κεφάλι της 'φορούσε πολυτέλι,
καὶ γινώτων ἔβλεπε ἀχνούς κι' ἔκανε μιὰ ζέστη,
κι' ἦταν καὶ κάποια μὲ τὰ γκαρὶ μέσ' ἀπὸ τὸ Τρίστο,
κι' ἕνας 'Εγγλέζος σὺν κουτσὸς βαστώντας δεκανίκι,
καὶ 'στῆς ἀπάνω κάμαραις ἐπαίζανε μπεζίκι.

Π.—Δὲν ἦταν Ὑπουργὸς κανεὶς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Βεζανῆς,
ποῦ γράφ' ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν 'στὸ «Βῆμα» διαπύρας,
ἦτανε κι' ὁ κουμπάρος μας, ὁ τῆς «Εστίας» Κύρος,
κι' ὡς προῦχων ὁ Καραπαυλὸς παρίστατο, σακάτη,
δὲν ἦταν ὅμως μὲ σταυροὺς καθὼς καὶ 'στὸ Παλάτι.

'Επῆραν πάλι κι' ἔδωσαν τοῦ κόσμου τὰ σιρῆτια,
ἦταν καὶ μιὰ, ποῦ 'μύριζε βασιλικὸ 'στὴ γλάστρα,
μὰ καὶ Μαθιόπουλ' ἦσαν τρεῖς, αὐτὸς ποῦ φτείνει σπῆ
κι' αὐτὸς ποῦ κάνει ζάχαρη κι' αὐτὸς ποῦ βλέπει τὰ
'Ἦταν καὶ κάποια, ποῦ χωρεῖ νὰ 'μπῇ σὲ καλαθάκι,
ἀντάμωσα καὶ τὸν «Εμπρός»...

Π.—Λὲς τὸν Καλαποθάκη.
Φ.—Καλὰ ποῦ τὸ 'κατάλαβες... τί πλῆθος θηλυκαὶ
γυαλίσανε τὰ μάτια μου μὲ τζοβαϊρικά.

'Ἦταν κι' ἡ Φοῦ, ποῦ δυνατὸ τῆς ἔστησαν κυνήγι,
καὶ κάποιες γόβα 'κόντεψε μὲς 'στὸ χορὸ νὰ φύγῃ
καὶ ἄχουμε τὰ ντραβέλα τῆς Σταχτοπούτας πάλι...
ποῦ νάβλεπε τῆς Τρι τὸ μπλοῦ κι' ἐκεῖνο τὸ κοράκι.

Ποῦ νάβλεπε καὶ τὴν Καμάρ,
τὴν Μάτς, τὴν Μέτ, τὴν Σάρ καὶ Μάρ.

'Ἀμμ' τί νὰ 'πῶ καὶ γιὰ τὴν Στέφ, χορεύτρα ξακουστή,
μὲ τὸν Φὸν Λίππε τὸν κομψὸ 'στὸ βάλσι παραβγαίνε
κι' ἄγῶν μεγάλος γίνεται μαζί μὲ τὸν Οὐσσάρο...
ζήτω κι' ἐνίκησε Ρωμῆα τὸν χορευτὴ Μαγνάρο.

Κι' εἶδα τὴν 'Ἀνδρ' ὕψηλ' ὕψηλ', μιὰ ζηλεμένη ποῦ
παρὼν μὲ τὸ μoustaki του κι' ὁ γυιὸς τοῦ γέρο-Καίτη
νὰ κι' ἕνας, ποῦ τὰ ντεκολτέ μὲ τῆς ματιαῖς τὰ τραπῆ,
κι' ἦταν κι' ὁ Γιάννης ὁ Παρρὲν χωρὶς τὴν Καλλιόπην.

Π.—'Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεὶς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Σπανδωνῆς.

Π.—Τὸν εἶπες παραπάνω.
Φ.—Μὲ συγχωρεῖς... ξεχάνω.

Κι' ὁ Βερενίκης ἦτανε μὲ τὰ παράσημά του
φέρων τὸν τίτλον τὸν βαρὺν τοῦ πρώην διπλωμάτου,
μὰ κι' ὁ Φραντῆς, πρῶτος παρὼν 'στὸς ἐπισήμους μπάλο,
δαινὸς δὲ γνώστης καὶ βαθὺς τοῦ γυναικείου κάλλους.

Π.—'Ἄλλος κανεὶς;
Φ.—Παραπολλοὶ 'περάσανε 'μπροστά μου.

Κι' ὁ φωτογράφος Κόνσολας τοῦ Κόνσολα τοῦ μαμμου,
'περάσανε κι' οἱ Μάτσηδες, 'περάσανε κι' οἱ Βούροι,
καὶ γεροντοπαλλήκαρα μὲ ξεθαμμένη μούρη.

Π.—'Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεὶς;
Φ.—Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Βεζανῆς.

Π.—Κι' αὐτὸν τὸν εἶπες...
Φ.—'Ἐχασα... ποῦ νάβλεπε βελούδα!

Κι' ἦταν κι' ἡ Δέλ μὲ κάτασπρα, λὲς κι' ἦταν πεταλούδα,
Π.—'Ἦταν κι' ἐκείνη πῶς τὴν λὲν μὲ τὸ γλυκὺ χέλι;
Φ.—'Ἀκούς ἐκεῖ!... δὲν ἔλειψε κι' αὐτὸ τὸ διαβολάκι.

Π.—'Ἦταν κι' ἡ Δάχ ἡ λιγερή, μιὰ μέση κοντομένη,
Φ.—'Ἦταν καὶ κάποια τῆς Αὐλῆς, ὅλο καὶ ζαχαρωμένη,
Οὐχ ἦττον εἶδα καὶ τὴν Ζάλ εἰς τὸ μπουκέτο μέσ',
ὅπου δικαίως, Περικλή, τὴν λένε Πριγκιπέσσα.

Π.—Κι' ὁ Κουτσαλέζης;
Φ.—'Ετρεχε πυρέσσω καὶ γογγίζω.

Κι' ἐδέχετο 'στὴν εἴσοδο μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι του.

κι' ἕνας Παππᾶς κι' ἡ Παππαδιά,
κι' ἀντρώνα χωρὶς παιδί.

Π.—'Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεὶς;
Φ.—'Ἦσαν μαμμάδες καὶ γονεῖς,
καὶ δὸς του τὰ κορίτσια τὸν ἀπὸ 'ψηλὰ 'καμάρωναν,
κι' ἐκεῖνα κατακόκκινα τὰ μάτια τὸν ἐγλάφοναν.
Π.—Μὰ πῶς; δὲν εἶδες τὸν Ριφάτ, τὸν Ποῆστου τοῦ Σουλ-
[τάνου];
Φ.—Εἶδα παρόντα 'στὸ χορὸ τὸν Νιόνιο τὸν Στεφάνου,

κι' ὅσαις φοραῖς, βρὲ Περικλῆ, κοντά μου τὸν 'κυττοῦσα
γιὰ τὰς συμβάσεις τὰς γνωστὰς τῆς Πόλις τὸν 'ρωτοῦσα.

Π.— "Αλλος δὲν ἦτανε κανεὶς
πολιτικὸς ἐπιφανής;

Φ.—Τὸν Δεληγιώργη 'κύτταξα, τὸν νέον Λεωνίδα,
καὶ τὸν 'Αλέκο τὸν Σκουζὲ μὲ Ταξιάρχην εἶδα,
κι' ὅλο 'ρωτοῦσε, Περικλῆ, μὲ τόση στενοχώρια
πῶς εἶναι 'στὴν ὑγεία της τῶν "Αγγλων ἢ Βιτώρια,
γιατ' εἶχε γεῦμα δυνατὸ 'στὸν "Αγγλο Πρεσβευτῇ,
καὶ μὲς 'στὴν ὥρα 'βρέθηκε κι' ἀρρώστησε κι' αὐτῇ.

Π.—"Αλλος κανεὶς ἐπίσημος;

Φ.— Ἐν μέσῳ τῶν ὁμίλων
ἦταν θαρρῶ κι' ὁ Πρόεδρος ὁ Παππαναστασίου,
τούτέστι τῶν πολιτικῶν τοῦ κράτους ὑπαλλήλων,
ποῦ καὶ ψωμιοῦ, βρὲ Περικλῆ, στεροῦντ' ἐπιουσίου.

Π.—Ἦταν κι' ἐκεῖν' ἡ στρογγυλὴ κι' ἡ κοντορεθιθιά;

Φ.—Ἦσαν καὶ πάμπολλοι γιατροὶ μὲ φράκα καὶ σπαθιά,
τούτέστι στρατιωτικοὶ
κι' ἰσάριθμοι πολιτικοί.

Π.—Πολλοὺς γιατροὺς ἐμέτρησα κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ Παλάτι.

Φ.—Υγεία θάπεις πολλὴ καὶ θάχουνε κεσάτι.

Π.—Μόνο τῶν μπάλων τὰ φαγιά μὰς φέρουν ριπιτίδι.

Φ.—Κι' ἀλάρισα μὲς 'στὸ χορὸ καὶ τὸν Εὐαγγελίδη,
τὸν ξέρις, ἔχει καὶ σταυρό, γιατρὸς τοῦ Ναυτικοῦ,
λαμποκοποῦσε κι' ὁ Πανᾶς τοῦ Πυροβολικοῦ,
εἶδα καὶ μιὰ, ποῦ 'τρέχανε πολλοὶ γαμπροὶ κοντά της,
δὲν ἀπουσίασε κι' ἡ Λέστ μὲ τὴν ἀνεψιά της,
κι' ἦταν κι' ἡ Ζιλὰ, βρὲ Περικλῆ, κυρία τοῦ Γρηγόρη,
μπλὲ σιὲλ ἀμπὶρ ἐφόρει,

δὲν ἀπουσίασε κι' ἡ Νέγρ, ἐκεῖνη τοῦ πλουσίου...

Π.—"Αλλος κανεὶς;

Φ.— Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Παππαναστασίου.

Π.—Καὶ τοῦτον δευτέρη φορά θαρρῶ πῶς μοῦ τὸν εἶπες,
καὶ θὰ σὲ δεῖρω δυνατὰ γι' αὐταῖς τῆς παρλαπίπαις.

Φ.—Εἶδα καὶ κάμποσαις γρηαῖς νὰ 'βγοῦν 'στὰ τρυφερίτσια,
δὲν ἀπουσίασαν κι' ἡ Κάτς...μπαμπᾶς, μαμμὰ, κορίτσια,
ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ Μάτσης μὲ τὰ σγουρά μαλλιά του
κι' ἐκύνταζε τῆς ὁμορφαις μὲς 'ἀπὸ τὰ γαλλιά του.

Κι' ἐπήγαινα γιὰ ζεστασιά σὲ μιὰ σβυσμένη σόμπα,
κι' εἶδα καὶ μιὰ, ποῦ 'χόρευε μὲ τοῦ σπητιοῦ τῇ ρόμπα.

Π.—"Αλλος κανεὶς;

Φ.— Πῶς! ἦτανε καμπόσοι χασομέρηδες,
Βιλλαρδουῖνοι παμπληθεῖς καὶ μερικοὶ παγκιέρηδες,
ὁ Πεσματζόγλου ὁ γνωστὸς Καμάρας ὁ Μανώλης...

Π.—'Αλήθεια, βρὲ, τί γίνεται τῆς Σμύρνης ἢ πανώλης;

Φ.—Γιατὶ δὲν ἦλθες 'στὸ χορὸ νὰ 'δῇς ἐκεῖ πανούκλαις,
νευρόσπαστα καὶ κούκλαις;

Τί πλάσματα, τί κλάσματα!...μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ...
κι' ὁ Βοῦλτος ὁ Διευθυντὴς ἐπρόσχε τὴν τάξι.

Π.—Δὲν εἶδες καὶ καμμιά γνωστὴ, μῆτε καμμιά γειτόνισσα;

Φ.—Ἦταν μὲ κάτασπρα κι' ἡ Σίμ...ἀληθινὰ 'λησιμόνησα
πῶς κι' ὁ Μεζίκης ἦτανε, μελαχρινὸς Πολίτης,
ποῦχει σεβντᾶ, βρὲ Περικλῆ, 'στῆς τράπουλας τὴν ντάμα,
παρὼν ἐκεῖ κι' ὁ Κούντουρος, ὁ Σύμβουλος τῆς Κρήτης,
ἀφθόνως ἐποτίζετο μ' ἐλευθερίας νάμα.

Π.—Θὰ φᾶνε τῆς ἐλευθερίας μαζὶ μας μὲ κουτάλαις,

μὰ δὲν θυμᾶσαι νὰ μοῦ 'πῆς καὶ γιὰ χορεύτραις ἄλλαις;

Φ.—'Ολαις ἐκεῖναις, ποῦ πηδοῦν μὲ γυμνωμένη πλάτη
'στοὺς διαφόρους τοὺς χοροὺς καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι
ἐγραφεσαν καὶ 'στὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ παροῦσαι...

Π.—Δὲν μοῦπες ὅμως καθεμιὰ τί φόρεμα 'φοροῦσε.

Φ.—Δὲν ξέρω, Περικλέτο μου, μὰ θὰ 'ρωτήσω πρώτα

κι' ὕστερα θάλλω νὰ σοῦ 'πῶ...

δὲν πρέπει ν' ἀποσιωπῶ
τοιαῦτα γεγονότα.

Π.—Καὶ σὺ, σαχλὲ, πῶς 'πέρασες;

Φ.— Ἐγὼ ποῦ λὲς, ψωμί,
ἔχαζα μὲ καθεμιὰ, ποῦ πηδηκτὴ 'περνοῦσε,
κι' ἀντάμωσα καὶ τὸν Βακκᾶ, κι' εἶδα καὶ τὸν Ἡπ...

χωρὶς ὀφίτσιο, Περικλῆ, 'στὸν μπάλο τριγυροῦσε.

Π.—Μὰ τίποτα δὲν ἔγιναν περίεργα συμβάντα;

Φ.—'Ο Μίκις κατακόκκινος καθὼς τὸν ξέρις πάντα.
τοῦρ μπαλανσὲ καὶ σέτε ντάμ, καὶ νύφαις καὶ νυφίτσιας
ἐβγαίνανε 'στὴν ἐκθεσι, 'στοῦ μπάλου τὸ παζάρι,
κι' ὁ Κουτσαλέζης 'μάζευε βραχιόλια καὶ καρφίτσιας,
κι' ἐφώναζε ποῖα τάχασε νὰ τρέξῃ νὰ τὰ πάρῃ.

'Ομως καμμιά δὲν ἔλεγε πῶς ἰδικὰ της εἶναι
γιατ' ἦσαν ὅλα ψεύτικα καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι.

Π.—'Αμμὲ κι' ὁ Βασιλόπουλος;

Φ.— Ἰδρωνε, μίο κάρο,

κι' ἄλλαζε κάθε τέταρτο καὶ παστρικὸ κολάρο,

κι' ἐσπρώχοντο σαρδεληδὸν μὲς 'στὰ καρὲ τοῦ μπάλου

βελαδοφόροι, ναυτικοί, καὶ γαλονάδες μύριοι,

κι' ὁ τοῦ χοροῦ διευθυντὴς μετὰ θυμοῦ μεγάλου

ἐξεσβερκώθη σκούζοντας: «πλὰς, κύριοι, πλὰς, κύριοι».

Π.—Δὲν ξέρις ἄλλο τίποτα;

Φ.— Νὰ ξεραθῇς, κεφάλι,

τρεῖς ὥραις τώρα σοῦ 'μιλῶ καὶ σὺ γυρεύεις κι' ἄλλα.

Ξέρω καὶ κατὶ σκάνδαλα, μὲ δὲν θὰ σοῦ τὰ 'πῶ...

Π.—'Αν δὲν τὰ 'πῆς, τὴ ράχη σου τρεῖς 'μέραις θὰ κτυπᾷ.

Φ.—Γιὰ τὰ κὰν κὰν, κακόγλωσσε, τὸ ξέρω πῶς πεθαίνει.

ἀλλ' ὅμως τέτοια πράγματα δὲν πρέπει νὰ μαθαίνῃς.

Π.—Αὐτοστιγμὲι νὰ μοῦ τὰ 'πῆς...

Φ.— Δὲν σοῦ τὰ λέω, σκάσε.

Π.—Αὐτοστιγμὲι νὰ μοῦ τὰ 'πῆς, ἀλλοιῶς νὰ τὸ θυμᾶσαι.

Φ.—Δὲν θὰ 'στὰ 'πῶ γιὰ νὰ τὰ 'πῆς 'στὸν καφρενέ, αὐ...

Π.—Δὲν θὰ τὰ 'πῆς;

Φ.— Δὲν θὰ τὰ 'πῶ...

Π.— Δέξου λοιπὸν στηλι...

Δωρεὰ μεγάλην πρώτου καὶ γενναίου πατριώτου.

'Ο Στάθης Γλυμενόπουλος ὁ τῆς 'Αλεξανδρείας
πολὺ διακρινόμενος εἰς γενναιοδωρίας,
εἰς τοὺς ἐκεῖ τοὺς 'Ελληνας ἐδώρησ' ἐπ' ἐσχάτων
σπανιωτάτην συλλογὴν ἀρχαίων νομισμάτων.

'Οθεν ἐπαίνους δαψιλεῖς ἄς πάρῃ κι' ἀπὸ 'μένα,
τοῦ γράφω χαριετίσματα,
κι' ἄς στείλῃ καὶ 'στ' ἀνῆψι του, ποῦχει τεχνίτου πένα,
νεώτερα νομίσματα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ο Δάσιος ὁ προσφιλέτης, ὁ τῆς «Ἐστίας» Σπύρος,
ὁ φλέγων καὶ φλεγόμενος καὶ γράφων διαπύρως,
ἠρραδωγιστὴ τὴν γνωστὴν Κατίναν τοῦ Βλαχάνη,
ποῦ πρέπει γιὰ τῆς χάρις τῆς σμύρνα, χουστὸς, λιβάνι.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπὸ ψυχῆς μὲ τοὺς προσκεκλημένους
χουβαῖς εὐχαῖς ἐσάροπισε 'στοὺς ἀρραβωνιασμένους.

Τὰ κατὰ «Συνθήκην Ψεύδη», τοῦ Νορδάου νοῦς κι' ἰδέα
τοῦ γιατροῦ τοῦ Ζωγραφίδη μὰ μετὰφράσις σπουδαία.